

Savetu za štampu

Poštovani/a,

Moram priznati da sam sa velikim iznenađenjem primio žalbu Foruma pravnika Srbije na moj tekst pod naslovom „Tužilac Stefanović tražio da nasamo priča s Bosketom, gostili se kiflicama“, objavljen u Danasu 18. Jula 2026. godine.

U najkraćim crtama, u potpunosti i sa najvećim gnušanjem odbacujem bilo kakvu sumnju koja je u žalbi navedena u vezi sa predmetnim tekstom, jer je urađen – u interesu celokupne javnosti, poštujući najviše profesionalne novinarske standarde i uz višestruku proveru informacija koje smo dobili. Kao novinar sa iskustvom od više od 25 godina, u profesionalnom radu nemam nijednu profesionalnu mrlju, niti sudski postupak, tužbu ili krivičnu prijavu, što je ipak svojevrsni fenomen za Srbiju, u kojoj svi tuže novinare i za mnogo manje stvari. Kao novinar specijalizovao sam se za praćenje rada pravosuđa i to radim od samog početka novinarske karijere. Kao stručnjak za sudsko izveštavanje izradio sam dva priručnika za novinare-sudske izveštače, a za svoj novinarski rad i praćenje stanja u pravosuđu nagrađen sam redakcijskom nagradom „Nikola Burzan“.

Što se predmetnog teksta tiče, mogu da kažem da je urađen u skladu sa najvišim novinarskim standardima i poštujući pravilo da se čuju sve strane koje se pominju u tekstu. Smatrali smo da predmetni događaj ima veliki potencijal da preraste u priču o tome kako tužilaštvo tretira osumnjičene za težak kriminal, u ovom slučaju teško ubistvo.

Zakon o javnom informisanju i medijima kaže u članu 84 eksplicitno - „Novinari imaju slobodu da izveštavaju i komentarišu funkcionisanje krivičnog sistema, uključujući i krivične postupke koji su u toku.“ Upravo ono što smo i učinili predmetnim tekstom. Ovaj slučaj je od krucijalnog interesa za javnost Srbije, jer se ceo događaj ne vrti samo oko ubistva Aleksandra Nešovića Baje, već i oko toga što je načelnik beogradske policije Veselin Milić u jako bliskim, prijateljskim odnosima sa osobama iz kriminalnog miljea – Sašom Vukovićem Bosketom i Aleksandrom Nešovićem Bajom. Problem je što je Milić bio savetnik za bezbednost predsednika Republike Srbije Aleksandra Vučića i odatle postavljen za načelnika beogradske policije. Odatle i sve najblaže rečeno sumnjive aktivnosti tužilaštva u ovom predmetu, jer je jako brzo odlučilo da zasipanjem javnosti saopštenjima, što nikad ni u jednom predmetu dosad nije urađeno, naprosto zamagli ceo događaj i Milićevu ulogu u njemu. A njemu jeste mesto na istoj optužnici sa Vukovićem, ali je tužilaštvo smatralo da je potrebno da bude na

posebnoj optužnici (optužnom predlogu i po skraćenoj proceduri da bi se u ovom glavnom slučaju pojavio eventualno kao svedok) i izdvojen od ostalih osumnjičenih i sklonjen iz predmeta, jer nije baš zgodno da se ime predsednika države povlači po sudnici u kojoj se sudi za teško ubistvo osobe iz kriminogene sredine. Odatle i njegovo (Milićevo) sistematsko udaljavanje od samog slučaja, mada je on od početka bio upoznat sa događajima, znao je predistoriju, ali i ono što se dešavalo kasnije u kafani na Senjaku. Dakle, i uzrok i posledicu. Mada nije prisustvovao samom činu likvidacije Nešovića.

Takođe, podsetiću da je po Zakonu o javnom informisanju i medijima, u odeljku - Informisanje o pitanjima od interesa za javnost, u članu 5, navedeno da se „putem medija objavljuju informacije, ideje i mišljenja o pojavama, događajima i ličnostima o kojima javnost ima opravdan interes da zna, bez obzira na način na koji su pribavljene informacije, u skladu sa odredbama ovog zakona”.

Upravo time smo se i rukovali kad smo se odlučili da obelodanimo ovu priču. Smatram da je ovaj slučaj od ogromne važnosti za javnost Srbije, jer ugrožava same temelje, ne samo zakonitosti rada državnih organa, već i čitav institucionalni poredak u Republici Srbiji. Jer šta glavni tužilac Višeg javnog tužilaštva ima da nasamo razgovara sa osumnjičenim za teško ubistvo i to u njegovom kabinetu u Palati pravde, a ne u za to predviđenoj pritvorskoj jedinici Palate pravde koja je specijalizovano napravljena baš za takve situacije? Zaista ne poznajem takav slučaj da se jedan glavni tužilac koji goni osumnjičenog za ovako teško krivično delo za koje je zaprećena kazna zatvora od 20 godina pa do doživotne, ima želju, potrebu ili nameru da nasamo, u četiri oka, bez prisustva zatvorske straže, a ne pravosudne straže kako netačno navodi predsednik Foruma pravnika Srbije, razgovara sa osumnjičenim da je sa 14 hitaca iz pištolja ubio Aleksandra Nešovića Baju u restoranu 27 na Senjaku. A o čemu to oni – glavni tužilac i osumnjičeni za teško ubistvo, imaju da razgovaraju nasamo? Zašto je toliko bitno da se ukloni zatvorska straža i da se osumnjičeni za teško ubistvo primi u kabinetu glavnog tužioca u Palati pravde, skoro pa uz najviše počasti? Čak i da se zanemare kiflice, kafe i kolači kojim su se tri dana saslušanja gostili, zar predsedniku Foruma pravnika Srbije bar kao pravniku nije sumnjivo što je kada su zatvorski stražari odbili da izađu i ostave osumnjičenog za ubistvo bez ikakvog nadzora i kontrole, jer je to kršenje Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, glavni tužilac odlučio da ih po svaku cenu ukloni iz kabineta? I ni manje ni više zove ministra pravde Nenada Vujića da ovaj po pravilima ukloni zatvorsku stražu i ostavi ga nasamo sa osumnjičenim. Koji tužilac na svetu, sem možda u Meksiku, Kolumbiji ili

Venecueli..., se oseća lagodno i prijatno u nasamom ćaskanju sa čovekom kojeg ili on ili njegovo tužilaštvo krivično goni za najteže krivično delo? Takvog tužioca do danas nisam sreo, a mislim da takav primer ne postoji čak ni u literaturi ili na filmu.

Iz svega ovoga je jasno da glavni tužilac očitoma nema nikakav strah od osumnjičenog za teško ubistvo. Čak upravo suprotno. Očitoma je posredi nešto drugo. E baš u to drugo su posumnjali naši izvori iz pravosuđa.

Smatramo da smo ispunili i u potpunosti odredbe Zakona o javnom informisanju i medijima, koja se navode u Članu 9, da su „Urednik i novinar dužni da s pažnjom primerenom okolnostima i u skladu sa pravilima novinarske struke, pre objavljivanja informacije koja sadrži podatke o određenoj pojavi, događaju ili ličnosti provere njeno poreklo, istinitost i potpunost”. Upravo to smo i uradili time što smo sem kredibilnih i pouzdanih izvora iz pravosuđa, pitali i Više javno tužilaštvo i Ministarstvo pravde o tome što se dešavalo tih dana u kabinetu glavnog tužioca. Tačno je da smo se odlučili da zaštitimo identitet sagovornika, kao i da zbog njihove bezbednosti iskombinujemo i radi naše novinarske provere ukrstimo izjave nekoliko izvora i iz njih izvučemo tačan i što precizniji opis događaja i dešavanja oko tog saslušanja sa sve tačnom satnicom. Baš zato da bi se predupredilo bilo kakvo dovođenje u sumnju istinitosti događaja primenili smo, kao i uvek kada se rade ovakve priče, sve profesionalne novinarske standarde uz dužnu pažnju. Razgovarano je sa većim brojem ljudi koji su tu priču potvrdili, ali zbog toga što je potpuno jasno šta bi im se desilo kad bismo javno obelodanili njihova imena, položaj i institucije u kojima rade, dakle, radi njihove potpune zaštite, odlučili smo da njihov identitet ne objavljujemo. Daleko od toga da ne znamo o kome je reč, kako insinuira Forum pravnika Srbije, ali i režimski tabloidi. Jer želeli smo da sprečimo progon naših izvora, mada su oni po Zakonu o javnom informisanju i medijima – član 58, potpuno zaštićeni.

„Novinar nije dužan da otkrije izvor informacije, osim podataka koji se odnose na krivično delo, odnosno učinioca krivičnog dela za koje je kao kazna propisan zatvor u trajanju od najmanje pet godina, ako se podaci za to krivično delo ne mogu pribaviti na drugi način” – piše u članu 58 zakona.

Ipak, iskustvo sa državnim organima je u poslednjih 15 godina takvo da vlast i državne institucije proganjaju čak i one koji su po zakonu zaštićeni. A to su uzbunjivači. Iako su zaštićeni zakonom. Dakle, predstavnici državnih institucija krivično gone i proganjaju sve one koji ukažu na kriminal u državnoj administraciji, umesto da ih podržavaju u tome što rade, oni

ih proganjaju. Jer očito je za predstavnike državnih institucija kriminalno delovanje poželjno ponašanje. Inače bi se drugačije ponašali. Primera ima previše. Od doktora Borka Josifovskog, preko Aleksandra Obradovića, da ne nabrajamo dalje. Ne sećam se da je Forum pravnika Srbije, kao ni Novica Radović kao podnosilac žalbe, ikad rekao bilo šta kritički na račun državnih organa Republike Srbije koji proganjaju uzbunjivače.

Iz svega navedenog je potpuno jasno šta je cilj ove žalbe Foruma pravnika Srbije – zastrašivanje, pretnje i maltretiranje žalbama, što je metod koji ovo vladino udruženje već duže, odnosno od osnivanja, budući da je za to i osnovano, koristi za disciplinovanje svih kritičara vlasti na javnoj sceni. Između ostalog svakodnevnim zatrpavanjem Saveta za štampu svojim žalbama. Baš me zanima da li su ikad Savetu za štampu uložili žalbu na bilo koji od više od 10.000 obmanjujućih i lažnih vesti godišnje u režimskim tabloidima i fabrikama medijskih laži i progona kritičara Vučićevog načina vladanja – Informeru, Srpskom telegrafu, Politici, Večernjim novostima, Blicu, Alou, Kuriru... O televizijama sa nacionalnom frekvencijom da se i ne govori. Čisto sumnjam.

Istovremeno, cilj ove žalbe je potraga za izvorima priče i njihovo kažnjavanje zbog toga što su dali novinarima ovu informaciju koja dovodi u sumnju ponašanje tužilaštva u ovom predmetu. Zanimljivo, jedini koji priču Danasa nisu doveli u sumnju su upravo glavni tužilac i ministar pravde. Obe adrese smo kontaktirali pre objavljivanja teksta baš da bismo izbegli kasnije nesporazume i objavljivanje netačnih informacija. Međutim, ni Više javno tužilaštvo, a ni Ministarstvo pravde nisu demantovali pomenute događaje. Samo su naveli da je sve urađeno u skladu sa zakonom i da glavni tužilac nije izašao iz zakonskih okvira, dok je Ministarstvo pravde odgovorilo samo da oni ne komentarišu postupanje tužilaštva u predmetima koji nisu pravosnažno okončani. Dakle, niko ne demantuje da se opisani događaji nikad nisu dogodili. Doduše, sem Foruma pravnika, kojem je baš glavni tužilac Stefanović dao saglasnost da Vama podnese žalbu. Mada je tu zapravo skroz nejasno zašto se glavni tužilac saglasio da se to radi u njegovo ime, jer je imao priliku da se izjasni na sijaset pitanja koja smo mu pre objavljivanja teksta – 14. jula, poslali na službeni mejl tužilaštva.

Pitali smo ga šest pitanja.

* Da li su tačne informacije da je saslušanje Saše Vukovića Bosketa, osumnjičenog da je 12. maja u restoranu „27“ na Senjaku ubio Aleksandra Nešovića Bajju, u Višem javnom tužilaštvu u Beogradu, održano je bez prisustva zatvorskih čuvara?

* Da li je istina da je od stražara glavni tužilac Nenad Stefanović tražio da napuste njegov kabinet tokom saslušanja?

* Da li je tačno da je nakon što su zatvorski stražari odbili da napuste kabinet i ostave osumnjičenog za ubistvo bez nadzora glavni tužilac tražio dozvolu od ministra pravde Nenada Vujića?

* Kako objašnjavate zahtev zatvorskim stražarima da ostave neobezbeđenog Vukovića, osumnjičenog za ubistvo tokom saslušanja?

* Zašto je to od njih traženo?

* Zašto je saslušanje osumnjičenog za teško ubistvo održano u kabinetu glavnog tužioca VJT a ne u za to predviđenoj pritvorskoj prostoriji?

Odgovor je usledio skoro pa odmah.

Glasio je:

Poštovani,

Povodom vaših pitanja ukazujemo da je osumnjičeni Saša V. saslušan u skladu sa Zakonikom o krivičnom postupku (ZKP) pred postupajućim javnim tužiocima, u prisustvu svojih izabranih branilaca, kao i branilaca drugih osumnjičenih u tom postupku.

Glavni javni tužilac Višeg javnog tužilaštva u Beogradu nije preduzeo nijednu dokaznu radnju, a za čije preduzimanje je inače ovlašćen po ZKP.

Služba za saradnju sa medijima

Višeg javnog tužilaštva u Beogradu

Dakle, nije demantovano da je do događaja opisanih u tekstu došlo. Glavni tužilac je i tada imao, a i sada ima priliku da lično objasni ove nejasnoće. Izabrao je da se ne oglašava, ali i da da saglasnost predsedniku Foruma pravnika da podnese žalbu Savetu. Nejasno je zašto.

Pitanja su istog dana, 14. jula upućena i Ministarstvu pravde Republike Srbije.

Pitali smo ih sledeće:

* Da li je tačna informacija da je ministar pravde Nenad Vujić 16. juna dao dozvolu glavnom tužiocu Višeg javnog tužilaštva u Beogradu Nenadu Stefanoviću da bez prisustva zatvorskih stražara sasluša osumnjičenog Sašu Vukovića Bosketa, koji je priznao ubistvo Aleksandra Nešovića Baje u restoranu 27 na Senjaku 12. maja?

* Koji razlog je naveden za ovakav zahtev tužioca Stefanovića?

* Pod kojim obrazloženjem je saslušanje Vukovića 16. juna održano u kabinetu glavnog tužioca VJT Stefanovića umesto u za to predviđenoj prostoriji za saslušanje u Palati pravde?

* Sa kojim obrazloženjem je data dozvola da se saslušanje osumnjičenog za teško ubistvo obavi bez nadzora zatvorskih stražara?

Odgovor Ministarstva pravde nije bio demanti već objašnjenje.

Poštovani,

Ministarstvo pravde ne komentariše postupanje javnog tužilaštva u predmetima koji nisu pravosnažno okončani.

Služba za saradnju sa medijima

Ministarstva pravde Republike Srbije

I oni, baš kao i Više javno tužilaštvo, mogli su da demantuju informacije koje su Forumu pravnika sporne, ali nisu. Šta mislite zašto? Najjednostavnije – jer su pomenute informacije tačne.

Samo bih želeo da ukažem na jedan fenomen koji je otkrio predsednik Foruma pravnika Novica Radović. Dakle, za Forum pravnika Srbije nije odgovoran onaj ko je načinio krivično delo ili prekršaj, već je po toj logici predsednika Foruma Novice Radovića odgovoran onaj ko

je to otkrio i javnosti obelodanio nepravilnosti u predmetu koji je od velikog javnog interesa, predmeta u kojem šef beogradske policije sedi satima za istim stolom, telefonira i druži se sa vođama najvećih kriminalnih grupa u Srbiji, a onda jedan od tih vođa kriminalnih grupa ubije ovog drugog naočigled pune kafane. A posle toga ga šef beogradskog tužilaštva, najvećeg tužilaštva u Srbiji, prima u svom kabinetu sa svim državnim počastima i još traži da nasamo razgovara s njim. Svaka čast na pravnoj logici!

Kaže Forum pravnika Srbije da je prekršena odredba Kodeksa novinara koja se tiče istinitosti izveštavanja, tvrdeći da je reč o glasinama i da sadržaj teksta nije proverljiv, odnosno da je reč o „neproverenoj informaciji“ kojom imamo nameru da stvorimo sliku da je reč o istinitoj informaciji. A kako to Forum pravnika zna da to nije tačno? Na osnovu čega i kojih dokaza kad su svi relevantni faktori i učesnici ove priče, uključujući i veći broj pouzdanih izvora iz pravosuđa, pitani za mišljenje od strane novinara Danasa? Zašto bismo recimo verovali da su saopštenja Vlade Srbije, predsednika Republike ili Ministarstva pravde ili MUP-a Srbije ili Republičkog zavoda za statistiku činjenično tačni i zasnovani na istini? Na osnovu čega da im verujemo? I na kraju zašto? Jer su državna institucija? Pa baš državne institucije prednjače već godinama u obmanjivanju javnosti netačnim i neproverenim informacijama, o nosiocima državnih funkcija da se i ne govori.

Ipak, u ovom slučaju su i Više javno tužilaštvo u Beogradu, ali i Ministarstvo pravde, kao rukovodeći organ zatvorskog sistema u Republici Srbiji, pod čijim okriljem se nalaze i Uprava za izvršenje zavodskih sankcija, pa i Okružni zatvor u Bačvanskoj 1, poznatiji kao CZ, odgovorili da je sve urađeno u skladu sa zakonom i tužilačkim zakonskim ovlašćenjima. Nisu demantovali da se pomenuti događaj desio i ono što smo objavili. Ipak, izgleda da predsednika Foruma pravnika Novicu Radovića svrbi tuđi svrab, po čemu je medicinski fenomen.

Ne pamtim da su za sve ove godine od osnivanja i u javnim nastupima bilo sta kritički rekli o brojnim tabloidnim kampanjama protiv tužilaca i sudija koje režimski mediji skoro svakodnevno vode (slučaj tužiteljki Bojane Savović, Jasmine Paunović, sudija Vladimira Vučinića, Ksenije Marić...) To ih ne dotiče jer su deo predsednikovog mesidž boksa i jer učestvuju u opravdavanju tih nezakonitih, mrzilačkih kampanja i progona. Samim tim ne mogu drugačije ni da ih posmatram sem kao deo organizovane hajke i progona svih na javnoj sceni koji drugačije misle od vladajuće političke strukture.

Ali kad je već podneo žalbu moram da ga pitam zbog čega se kao strukovno udruženje nije nikad i to bukvalno nikad za sve ove godine postojanja i rada kao strukovno udruženje pravnika, kako sebe predstavljaju, oglasilo povodom svakodnevnih progona i medijskih kampanja i javnog linča velikog broja sudija i tužilaca koje sprovodi režim Aleksandra Vučića nad svima koji ukažu na brojne nezakonitosti? Zašto se ne oglašavaju, pa zato što podržavaju progon i medijski linč časnih sudija i tužilaca. Zar kao pravnici ne bi trebalo da se zapitaju da li je ponašanje glavnog tužioca, koji traži da se ukloni zatvorska straža iz njegovog kabineta da bi popričao nasamo sa osumnjičenim za teško ubistvo ne rađa sumnju i zar vam kao pravniku ne smeta kršenje zakonske procedure u postupku koji bi trebalo da bude perfektno vođen?

Takođe, predsednik Foruma pravnika navodi u žalbi da smo ovim tekstom doveli javnost u zabludu i da se ovim narušava poverenje građana u pravosudni sistem. Nažalost, upravo je suprotno. Novinari Danasa su baš ukazali na tešku zloupotrebu službenog položaja u vršenju tužilačke funkcije. Jer da nismo posumnjali da je sve rađeno po zakonu i procedurama koje zakon predviđa, zar bismo pisali predmetne tekstove? Naravno, potpuno naopako razmišljanje, ali u ovom slučaju su baš predstavnici najviših pravosudnih institucija dali razlog da se sumnja u ono što rade. I pošto nisu mogli neformalno da uklone zatvorske stražare iz kabineta glavnog tužioca, jer su ovi odbili da ostave osumnjičenog za teško ubistvo neobezbeđenog, krenuli su zakonskim putem da izvedu pomenutu operaciju. I izveli su je. Šta je to nego zloupotreba ovlašćenja i narušavanje poverenja u rad pravosudnih institucija i pravosudni sistem?

Znate, jedna od stvari koje je ova društveno opasna situacija i društveno opasno ponašanje glavnog tužioca oko pomenutog saslušanja proizvela je i da je vi ovakvim postupanjem glavnog javnog tužioca u ovom postupku zapravo imate samo jednu stranu u ovom krivičnom postupku. Zar nije sumnjivo kad tužilac zastupa interese oštećenog zajedno sa njegovim advokatom? Da li je uloga tužioca da zastupa interese osumnjičenog ili obratno? Zar to ne izaziva sumnju u postupanje samog tužilaštva i na kraju u zakonitost sprovedenog krivičnog postupka u ovom predmetu? Ispada da su i tužilac i advokati angažovani da zastupaju jednog istog klijenta – osumnjičenog za teško ubistvo. To je i razlog pisanja ovog teksta.

Dakle, smatramo da je tekst urađen u potpunosti po svim novinarskim i zakonskim pravilima, poštujući Kodeks novinara Srbije, ali i Zakon o javnom informisanju i medijima i da predmetnu žalbu treba odbaciti.

S poštovanjem,

Aleksandar Roknić

novinar Danasa